

ი ა ნ ა დ მ ი ი ლ ა ნ ლ ი ა

კოლისემიისა და ომონიმიის მომიჯნავე
საკითხები და ომონიმიის რაობა

სპეციალურ ზოგადლინგვისტურ ლიტერატურაში ომონიმების რაობის საკითხზე აზრთა მკვეთრი სხვადასხვაობაა: ხუთასამდე განსაზღვრება გვხვდება, რაც იმის დამადასტურებელია, რომ არ არსებობს ომონიმთა საყოველთაოდ მიღებული ზუსტი განმარტება (ა. სიხარულიძე, 1992, გვ. 3). თვალსაზრისთა ამგვარი მრავალფეროვნება იმით აიხსნება, რომ ყველა მკვლევარი სხვადასხვა პოზიციიდან ხედავს საკითხს, თუმცა შესაძლებელია იმის ხაზგასმა, რომ საზოგადოდ **ომონიმიის განსაზღვრის ორნაირი მიდგომა არსებობს: სინქრონიული და დიაქრონიული**. სინქრონიულ მიდგომას სხვაგვარად **სტატიკურ, ან სემანტიკურ მიდგომასაც** უწოდებენ, ხოლო დიაქრონიულს **ეტიმოლოგიური მიდგომაც** ჰქვია.

სინქრონიული და დიაქრონიული მიდგომის მიხედვით ომონიმიის განსაზღვრისას სხვადასხვა შედეგს ვიღებთ. ვინც სინქრონიულ თვალსაზრისზე დგას, იმისი დასკვნა არ ემთხვევა იმ მეცნიერთა დასკვნას, ვინც დიაქრონიულ თვალსაზრისს იცავს. ამდენად, მკვლევართა ერთ ჯგუფს ერთი და იგივე სიტყვები ომონიმებად მიაჩნია, მეორეს კი პოლისემიად ესახება (ა. სიხარულიძე, 1992, გვ. 3). სიტყვის მნიშვნელობის განმარტებისათვის მათი დაჯგუფების ხერხების არჩევანი დამოკიდებულია ავტორსა და მის შეხედულებაზე – ეტიმოლოგიური კრიტერიუმით უდგება სიტყვას, თუ სინქრონიული თვალსაზრისით განიხილავს (ნ. ნებიერიძე, ც. ახვლედიანი, 2009, გვ. 113). ზემოთ თქმული სრულად ენება ქართულ ენასაც.

ბიძინა ფოჩხუას აზრით, ომონიმიის კვლევა ეტიმოლოგიური კვლევა-ძიების ნაწილია... როცა ხელთ გვაქვს ერთგვარად მბგერი წყვილი, ყოველთვის ვერ დავადგენთ, ომონიმიასთან გვაქვს საქმე, თუ არა. საამისოდ აუცილებელია ვიცოდეთ ამ წყვილში შემაჯავლი თითოეული სიტყვის წარმომავლობა (ბ. ფოჩხუა 1974, გვ. 91).

ეტიმოლოგიური პრინციპის მიხედვით, ომონიმებად ითვლება ორი სხვადასხვა წარმოშობის სიტყვა, რომლებიც ფონეტიკური ცვლილებების შედეგად დაემთხვა ერთმანეთს. მეორე მხრივ, წარმოშობით ჰომოგენური სიტყვა პოლისემიურია, თუ ის რამდენიმე მნიშვნელობას ავითარებს (ა. ალხაზიშვილი, 1959, გვ. 58).

ბოლო დროს ეტიმოლოგიურ მიდგომას სულ უფრო მეტი მოწინააღმდეგე ჰყავს. მიიხევენ, რომ ეტიმოლოგიური კრიტერიუმით ყოველთვის არ არის გადამწყვეტი ომონიმებისა და პოლისემიის გასამიჯნად. როცა სემანტიკური ევოლუცია მძლავრად მიმდინარეობს, ის შლის პოლისემიურ ფორმას ომონიმებად. ამდენად, ამ მოსაზრების მომხრეთა აზრით, პოლისემიისა და ომონიმიის გასამიჯნად ეტიმოლოგიური კრიტერიუმით მნიშვნელოვანია, მაგრამ არა გადამწყვეტი (ნ. ნებიერიძე, ც. ახვლედიანი, 2009, გვ. 112). ჩვენი მხრივ დავძენდით, რომ ეს

მოსაზრება მთლიანად ვერ გამოირიცხავს ეტიმოლოგიის გათვალისწინების აუცილებლობას ომონიმიისა და პოლისემიის გასამიჯნად, ვინაიდან სხვაგვარად შეუძლებელი ჩანს მართებული დასკვნის გამოტანა. ავიღოთ თუნდაც ნასესხებ სიტყვათა მონაწილეობით წარმოქმნილი ომონიმები: სრულიად ცხადია, რომ, უმრავლეს შემთხვევაში, სიტყვის ძირეულობა-ნასესხობა ვერ გადაწყდება საგანგებოდ ჩატარებული ისტორიული კვლევის შედეგთა გათვალისწინების გარეშე. გარდა ამისა, ომონიმია ყველაზე ხშირად სხვა ენებიდან ნასესხებ სიტყვათა მონაწილეობით წარმოიქმნება, სიტყვის ნასესხობა კი უპირატესად ამ სიტყვის მსესხებელ ენაში შესვლის დროს, ანუ ისტორიის დადგენით ირკვევა, ანუ ამ შემთხვევებში ისტორიზმი კვლევის აუცილებელი ფაქტორია. სხვათა შორის, იგივე ითქმის პოლისემიაზეც: სიტყვის სემანტიკური ისტორია მისი წარმოქმნის შესახებ ზუსტ მონაცემებს გვაწვდის.

პოლისემიისა და ომონიმიის გასარჩევად რ. ბუდაგოვი პოლისემიის პირობად “აზრითი ღერძის” არსებობას მიუთითებს. აზრითი ღერძის მოშლით პოლისემიის ომონიმიაში გადასვლა ნავარაუდევია. “როგორი განსხვავებულიც არ უნდა იყოს ერთმანეთისაგან პოლისემიური სიტყვის ცალკეული მნიშვნელობები, მაინც, მუდამ ჯგუფდებიან ერთი აზრითი ღერძის გარშემო. სანამ ერთისა და იმავე სიტყვის სხვადასხვა მნიშვნელობას ერთმანეთთან რაღაც საერთო, თუნდაც შორეული კავშირი აქვს, სანამ ყველა სიტყვა ერთიანდება ერთი აზრითი ღერძით და მხოლოდ მეტნაკლებად შორდება მას — საქმე გვაქვს პოლისემიასთან, ხოლო როცა სიტყვის ცალკეული მნიშვნელობები ძლიერ არიან დაშორებული სიტყვის ძირითად აზრს, კარგავენ მასთან კავშირს და ერთმანეთს მხოლოდ ბგერითი შემადგენლობით ემთხვევიან და არა შინაარსით, — ჩვენ წინაშე არის ომონიმები” (რ. ბუდაგოვი, 1965, გვ. 11-12).

ძალიან ხშირად ამა თუ იმ ენაში წარმოშობით ერთი და იმავე სიტყვის პირდაპირი და გადატანითი მნიშვნელობით ხმარება, ე.წ. პოლისემია, დროთა განმავლობაში იმდენად შორს მიდის, რომ ძნელია ასეთ შემთხვევაში ვილაპარაკოთ არა ომონიმიის, არამედ პოლისემიის შესახებ (ა. რეფორმატსკი 1955, გვ. 59; ა. ბულახოვსკი, 1953, გვ. 46). ამ დებულების დამადასტურებელი ფაქტები ყველა ენაში მოიპოვება და სათანადო მაგალითები ქართულ ენაშიც გვაქვს.

მაგალითად: **გაასაღებს** — გაყიდის, ცუდი, უხეირო საქონლის გაყიდვას მოახერხებს. **გაასაღებს** — საღს გახდის, გააჯანმრთელებს, გააჯანსაღებს.

ე. ბაბუნაშვილის დასკვნით, ეს ორი სიტყვა ერთმანეთის მიმართ ომონიმებია, მაშინ, როდესაც წარმომავლობით ისინი ერთსა და იმავე “საღ” ძირს უნდა უკავშირდებოდნენ და პირველი მნიშვნელობისათვის ამოსავლად მეორე მნიშვნელობა უნდა ვივარაუდოთ.

წარმოშობით პოლისემიური სიტყვებიც დროთა განმავლობაში ომონიმებად იქცევიან, როცა მოლაპარაკეს უქრება მნიშვნელობათა წინანდელი კავშირის გრძნობა (ე. რიხტერი, 1926, გვ. 26). რიხტერის ამ დებულების მიხედვით, ორიენტაცია აღებულია მოლაპარაკის გრძნობაზე: “თუ გრძნობს მოლაპარაკე მნიშვნელობათა კავშირს, პოლისემიასთან გვაქვს საქმე, თუ არ გრძნობს — ომონიმიასთან”. ბ. ფოჩხუა უპირისპირდება ამ დებულებას. მისი თქმით, მოლაპარაკის გრძნობა არ ქმნის მკვიდრ საფუძველს ომონიმიისა და პოლისემიის გამიჯვნისათვის (ბ. ფოჩხუა, 1958, გვ. 15).

ე. კოსერტიუ ომონიმიის მოვლენათა გამოსაყოფად ეყრდნობა ენის მხოლოდ მოცემული მდგომარეობის აზრობრივ სტრუქტურას. მისი აზრით, ენა მუდამ “სინქრონიულია“ იმ აზრით, რომ იგი მუდამ სინქრონიულად ფუნქციონირებს. ე. ი. იგი “სინქრონიზებულია“ მოლაპარაკესთან. მოსაუბრე მეტყველების დროს არ ფიქრობს ისტორიაზე. ეტიმოლოგია ვერ გამოდგება ომონიმიის კრიტერიუმად (ე. კოსერტიუ, 1963, გვ. 342; ე. ბადრიშვილი, 1974, გვ. 10).

სინქრონისტები ასკვნიან, რომ პოლისემიური ლექსიკური ერთეულის მნიშვნელობათა ურთიერთდაშორების, მისი სემანტიკური “განლეხის“ შედეგად მიღებული სიტყვები სტატიკური თვალსაზრისით ომონიმებია და არა პოლისემიური ფორმები. ომონიმია მიიღება არამართო ენაში მომხდარი ეტიმოლოგიური განვითარების (რომელიც გულისხმობს სიტყვის **ფონეტიკურ განვითარებას**), არამედ **სემანტიკური განვითარების** საფუძველზეც, როცა დროთა განმავლობაში სიტყვის მნიშვნელობა დაშორდება ამოსავალ მნიშვნელობას, კარგავს აზრობრივ კავშირს ამოსავალ მნიშვნელობასთან და სინქრონიულ // სტატიკურ დონეზე იქცევა დამოუკიდებელ, სხვა სიტყვად. “თუ განვიხილავთ ომონიმურ და პოლისემიურ სიტყვაფორმებს სინქრონიულ დონეზე, ერთნაირ შედეგს მივიღებთ: ერთი ფორმა გამოხატავს ორ (ან მეტ) შინაარსს; ამიტომ ისინი უნდა მივიჩნიოთ სხვადასხვა სიტყვებად“ (ტ. გურგენიძე, 2006, გვ. 92).

შ. ბალის დებულების მიხედვით, სტატიკურსა და ისტორიულ კვლევას შორის წინააღმდეგობა დაჩნდება იმ საპირისპირო ფაქტში, რომ **ომონიმები გადაიქცნენ ომონიმებად დროთა განმავლობაში და რომ დიაქრონიისათვის არ არსებობს ომონიმია** (შ. ბალი, 1955, გვ. 194-195).

როგორც უკვე ითქვა, მოსაუბრე ლაპარაკის დროს არ ფიქრობს სიტყვის ისტორიაზე. ცნობილია, რომ მეტყველების პროცესში მეტყველისათვის არსებობს პოლისემიური სიტყვის ერთადერთი მნიშვნელობა. მეტყველება შეუძლებელი იქნებოდა, თუ ყოველი სიტყვის წარმოთქმის წინ მეტყველს წარმოუდგებოდა მთელი ჯგუფი მნიშვნელობებისა, რათა აერჩია ამ სიტყუაციის (კონტექსტის) შესაფერისი მნიშვნელობა (ბ. ფოჩხუა, 1958, გვ. 25). მოსაუბრე სიტყვას იყენებს იმ მნიშვნელობით, რა მნიშვნელობაც გააჩნია ამ სიტყვას ენის მოცემული მდგომარეობის დონეზე (მეტყველი არ ფიქრობს სიტყვის ისტორიაზე).

მეორე მხრივ, სიტყვის ერთი ფონეტიკური გარსი მიმართებაშია საგანთა რამდენიმე კლასთან. ამ ჯგუფის სიტყვები, სინქრონიული ენათმეცნიერების თვალსაზრისით, სხვადასხვა სიტყვებია. მათი ანალიზით და ისტორიული ვითარების გათვალისწინებით შეიძლება მათი გამაერთიანებელი ნიშნის პოვნა და კავშირის აღდგენა ამოსავალ მნიშვნელობასთან. **ამ ჯგუფის სიტყვები ენისთვის პოლისემიას ქმნიან, ხოლო მოსაუბრისთვის — ომონიმიას**, სხვანაირად: **ის, რაც პოლისემიაა ენისათვის ისტორიული თვალსაზრისით, მოსაუბრისთვის ენის მოცემული მდგომარეობის (სინქრონიული) დონეზე ომონიმიაა წარმოადგენს.**

როგორც სინქრონისტების, ისე დიაქრონისტების მიდგომა ომონიმიის განსაზღვრისას ცალმხრივია. ჩვენი დაკვირვებით, სინქრონიული // სტატიკური და დიაქრონიული // ეტიმოლოგიური კრიტერიუმებით ხელმძღვანელობისას,

სხვადასხვა დასკვნა გამოიყვანება. ეტიმოლოგიური კრიტერიუმი ითვალისწინებს მხოლოდ ფონეტიკური მხარის განვითარების ჩვენებას. მაგრამ სიტყვა შეიძლება განვითარდეს სემანტიკურადაც. სიტყვა იცვლის არა მარტო ფორმას, არამედ სემანტიკასაც. სხვანაირად რომ ვთქვათ, სიტყვას თუ ფორმობრივი ცვლილება შეუძლია, სემანტიკური ცვლილებაც, ასევე, შეუძლია. ეს ფაქტორი არ არის გათვალისწინებული ეტიმოლოგიური მიდგომისას. ეტიმოლოგიურ მიდგომას აქვს ასევე ის ნაკლი, რომ ომონიმის წარმოშობის წყაროდ მხოლოდ ერთ გზას მიიჩნევს (ეტიმოლოგიურს), როდესაც ომონიმის განვითარების მრავალი გზა არსებობს.

შიდაენობრივი ომონიმების ეტიმოლოგიურ ანალიზს აქვს დადებითი მხარე — იძლევა ძველი ფორმების რეკონსტრუქციისა და პირველადი ვითარების წარმოჩენის საშუალებას, თუმცა ეტიმოლოგიის გამოვლენა სულაც არ ნიშნავს სემანტიკური განვითარების ჩვენებას.

სინქრონისტების პოზიციიდან გამოყვანილ დასკვნებს ის ნაკლი აქვს, რომ ისინი ომონიმებად მიიჩნევენ იმ სიტყვებსაც, რომლებსაც საერთო წარმომავლობა აქვთ და ერთი კონკრეტული ეპოქისთვის ამოსავალი მნიშვნელობიდან მკვეთრად განსხვავებული მნიშვნელობა უდასტურდებათ. ამ თვალსაზრისზე მდგომი მკვლევრები სიტყვის სემანტიკურ ისტორიას საერთოდ გამორიცხავენ, არადა ისტორიის გათვალისწინება ბევრ მნიშვნელოვან საკითხს ჰფენს ნათელს.

ზემოთ აღნიშნულ მიზეზთა გამო, ჩვენ არ ვემბრობით არც ერთ ცალმხრივ მოსაზრებას, რომელიც გამორიცხავს სხვა მოსაზრებათა დადებით მომენტებს და მიგვაჩნია, რომ აუცილებელია საკითხისადმი **კომპლექსური** მიდგომა, რაც გულისხმობს ომონიმის დახასიათებას ყველა შესაძლო ასპექტის გათვალისწინებით: ეტიმოლოგიური, სემანტიკური, სინქრონიული, შიდაენობრივი და ენობრივი წარმომავლობის თვალსაზრისით.

რა არის იმის მიზეზი, რომ არ მოხერხდა საზღვრის გავლება ომონიმისა და პოლისემიას შორის?

ასეთი არეულობისა და პოლისემიასა და ომონიმის შორის საზღვრის გაუვლებლობის მიზეზად ბ. ფოჩხუა თვლის იმ ფაქტს, რომ ეს ცნებები სხვადასხვა თვალსაზრისითაა გამოყოფილი. სიტყვას სხვადასხვა მნიშვნელობა აქვს მისი განვითარების მანძილზე, მაშასადამე, **პოლისემიის ცნება ისტორიული ენათმეცნიერების ცნებაა**. ხოლო სიტყვაში რამდენიმე მნიშვნელობის დადასტურება ნიშნავს ისტორიზმის, დიაქრონიული ლინგვისტიკის პოზიციასზე დადგომას (ბ. ფოჩხუა, 1958, გვ. 24]. დაშვება იმისა, რომ სიტყვას აქვს ძირითადი და მეორეული მნიშვნელობები, ესაა საკითხის დასმა ისტორიულ ნიადაგზე (ყ. ვანდრიესი, 1937, გვ. 169). მეორე მხრივ, თუ ომონიმებად მივიჩნევთ განსხვავებული მნიშვნელობის მქონე ერთგვარად მბგერ სიტყვებს, მათი გენეზისური იგივეობის მიუხედავად, ამით უგულვებელყოფთ ისტორიას და სინქრონიული ლინგვისტიკის პოზიციასზე ვდგებით. ამრიგად, როდესაც ვცდილობთ მრავალმნიშვნელობიან სიტყვაში ომონიმისა და პოლისემიის გარჩევას, ამით უკვე ვახდენთ ორი ურთიერთგამომრიცხველი თვალსაზრისის აღრევას (ბ. ფოჩხუა, 1958, გვ. 24).

განსხვავებული პოზიციები ანარეკლია იმისა, რომ პოლისემიისა და ომონიმის ცნებები დაუზუსტებელია. საკითხის გადასაჭრელად ომონიმის უნდა

მიეცეს ობიექტური კვალიფიკაცია და დადგინდეს მისი ადგილი ენობრივ სისტემაში (ბ. ფოჩხუა, 1958, გვ. 19). **“ორ ნიშანს არ შეუძლია ერთი და იმავე ტიპის სისტემაში გამოვლინდეს”** (რ. გოდელი, 1948, გვ. 10). მრავალასპექტიანი ობიექტის ერთ განსაზღვრებაში გაერთიანება გაუმართლებელია, რადგან ვერ ასახავს ზუსტ ვითარებას, ვერ მოხერხდება მისი ზუსტი დეფინიცია; **სიტყვას მეორე, სხვა მნიშვნელობა იმავე გარემოში არ განუფითარდება, ამიტომ პოლისემია უწყვეტი განვითარების შედეგი ვერ იქნება; პოლისემიას სხვადასხვა გარემოში განშტოებული მნიშვნელობების თავმოყრა იძლევა** (ბ. ფოჩხუა, 1960, გვ. 128).

“ახალი მნიშვნელობა ვერ შეიქმნება იმავე გარემოში, სადაც თავდაპირველი მნიშვნელობა არსებობს. ცვლილების აუცილებელ პირობას წარმოადგენს გადაცემის წყვეტილი ხასიათი, რომელსაც მეიე ყველა ენობრივი ცვლილების შესაძლებლობის პირობად თვლის“ (ბ. ფოჩხუა, 1960, გვ. 126-127). ჩვენ სრულად ვიზიარებთ ბ. ფოჩხუას შემდეგ მოსაზრებას:

“პოლისემია ორი (ან მეტი) მონაცემის თავმოყრის შედეგია. ეს მონაცემები ჰომოგენურია - განშტოებულ მნიშვნელობებს წარმოადგენს. იმისთვის, რომ განშტოება მოხდეს, ე. ი. ახალი მნიშვნელობები განვითარდეს, საჭიროა გაწყდეს კავშირი სიტყვის მნიშვნელობასა და მის ერთ-ერთ გამოყენებას შორის. სადაც ეს გაწყვეტა არ მომხდარა, იქ ახალი მნიშვნელობაც არ მიგვიღია. თუ სიტყვის გამოყენებას სხვა სახის დასასახელებლად საფუძვლად უდევს სიტყვის (რომელიმე) მნიშვნელობა, მაშინ საქმე გვაქვს მხოლოდ მეტაფორასთან და არა ახალ მნიშვნელობასთან, და მაშ პოლისემიის შესახებ ვერ ვილაპარაკებთ“ (ბ. ფოჩხუა, 1960, გვ. 126).

რაც შეეხება ომონიმიას, მის გამომწვევ მიზეზთა შორის სახელდება სიტყვის სემანტიკური განვითარება (საბჭოთა ენციკლოპედია). ამგვარი განსაზღვრა გამოდგება სიტყვათა იმ ჯგუფის მიმართ, რომელთა მნიშვნელობები ისტორიული განვითარების შედეგად იმდენად დაშორდნენ ერთმანეთს, რომ სხვა სიტყვებად მოჩანს. პოლისემანტიკური სიტყვის ერთ-ერთი მნიშვნელობის განკერძოებით (როცა ამოსავალ და ახალ მნიშვნელობას შორის კავშირი დაკარგულია) მიიღება ომონიმია. ასეთი სიტყვები ცალკე ქვესისტემას ქმნის ქართული ენის ლექსიკაში.

დამოწმებული ლიტერატურა

ა. აღნაზიშვილი, 1959 - ა. აღნაზიშვილი, ომონიმების საკითხი თარგმნით ლექსიკონში, თბილისის უცხო ენათა პედაგოგიური ინსტიტუტის შრომები, 1959 წ. ტ. 2, გვ. 57-65.

ე. ბადრიშვილი, 1974 - ე. ბადრიშვილი, სიტყვათწარმოებითი კომპონენტების ომონიმია და მრავალმნიშვნელიანობა, "უცხოური ენები სკოლაში", თბ., 1974 №1.

შ. ბალი, 1955 - Балли Ш., Общая лингвистика и вопросы французского языка. М., 1955.

რ. ბუდაგოვი, 1965 - Будагов Р. А. Введение в науку о языке, М., 1965;

ა. ბულახოვსკი, 1953 - Булаховский А. А., Введение в Языкознание, М., 1953.

რ. გოდელი, 1948 - Godel R., Homonymie et identite. Cahiers Ferdinand de Saussure, VIII, 1948, 10 p..

ტ. გურგენიძე, 2006 - ტ. გურგენიძე, გრამატიკული კლასების რაოდენობის დადგენა ომონიმური ან პოლისემიური სიტყვაფორმების შემთხვევაში, "საენათმეცნიერო ძიებანი", თბ., 2006, ტ. XXIII.

ე. ვანდრიესი, 1937 - Вандриес Ж. Язык, М., 1937 168-169 с.

ე. კოსერიუ, 1963 - Косериу Э., Синхрония, диахрония и история. Новое в лингвистике, вып. 111. М., 1963.

ნ. ნებიერიძე, ც. ახვლედიანი, 2009 - ნ. ნებიერიძე, ც. ახვლედიანი, პოლისემიისა და ომონიმის პრობლემა (ფრანგული ენის მასალაზე), თბ., 2009, ტ. XXX, გვ. 11-113.

ა. რეფორმატსკი, 1955 - Реформатский А. А., Введение в Языкознание, М., 1955.

ე. რიხტერი, 1926 - Richter E. Uber Homonomie. Festschrift fur Kretschmer, Berlin, 1926, p.183.

საბჭოთა ენციკლოპედია - Большая советская энциклопедия, II изд. т.31.

ა. სიხარულიძე, 1992 - ა. სიხარულიძე, ქართული ენის ომონიმია ლექსიკონი, თბ., 1992.

ბ. ფოჩხუა, 1958 - ბ. ფოჩხუა, ომონიმია და პოლისემია, "იბერიულ-კავკასიური ენათმეცნიერება", 1958, ტ. IX-X, გვ. 13-38.

ბ. ფოჩხუა, 1960 - ბ. ფოჩხუა, პოლისემიის საკითხისათვის, "იბერიულ-კავკასიური ენათმეცნიერება", თბ., 1960, ტ. XII 12, 99-138.

ბ. ფოჩხუა 1974 - ბ. ფოჩხუა ქართული ენის ლექსიკოლოგია, თბ., 1974.

TAMAR GITOLENIA

ADJACENT ISSUES OF POLYSEMY AND HOMONYMY AND ESSENCE OF HOMONYMY

The paragraph deals with the analysis of existing views on the essence of homonyms. Diversity of views is explained by the fact that scholars discuss the issue from different positions. Generally, **there are two kinds of approach to the definition of homonymy: synchronic and diachronic**. Synchronic approach is also called **static** or **semantic approach**, diachronic – **etymological approach**.

According to B.Pochkhua's views, studying of homonymy is a part of etymological research... Though lately it has more and more opponents. They consider that etymology is not always determined criterion to demarcate homonymy and polysemy. When semantic evolution is strongly progressed, it disintegrates a polysemantic form into homonyms. Thus, according to supporters of the view, in order to demarcate polysemy and homonymy, an etymological criterion is essential, but not determined. I add, that this standpoint cannot completely exclude the need of etymology – otherwise it is impossible to make reliable conclusion. Let's discuss the homonyms originated under the participation of borrowed words: in most instances, word's core and borrow feature cannot be discussed without considering the outcomes of historical investigation. In addition, usually homonymy is originated under participation of the words borrowed from other languages. Borrowing feature of a word is investigated by establishing of the history in a word borrower language, ie in this case historicism is essential research factor. Similar can be said about polysemy: word's semantic history gives exact data on its origin.

According to Ch.Bally, contradiction between static and historical investigation can occur in the opposite fact that **homonyms turned into homonyms over the times and for diachrony homonymy doesn't exist**. While speaking, a speaker doesn't think about the word's history. A speaker uses a word with the meaning in the given stage. Thus, if on any stage of history the words **sa?oni** 'soap' and **mdelo** 'meadow' were the words with similar meaning, on synchronic level they are different words for a speaker. As aforesaid, word's one phonetic membrane is related with several classes of subjects. From synchronic linguistic standpoint, the words of this group are different words, though considering the historical situation, it is possible to find a common sign and to restore the link to primary meaning. **The words of this group create polysemy for a language, and homonymy – for a speaker. In other words: that what is polysemy for a language from historical standpoint, for a speaker it is a homonym on a given (synchronic) level.**

What is the reason that a boundary couldn't be drawn between homonymy and polysemy? The point is that homonymy and polysemy are the concepts determined from different standpoint.

“Two markers cannot be revealed in the system of same type” (R.Godel). It is unjustifiable to unite an object with many-aspects in one definition, since it cannot reflect an exact situation, it is impossible to be defined. **Word's second meaning**

cannot develop in the same situation and due to it polysemy cannot be a result of continuous development. Polysemy is created by accumulation of meanings branched out in different situation (*B.Pochkhua*).

As regard homonymy, word's semantic development is deemed to be one of its causes. Similar definition can be used in relation with the group of words which meanings have isolated from each other and due to historical development they seem to be different words. By isolation of polysemantic word (ie when the link between new and primary meanings is lost) it comes homonymy. Such words create sub-system in Georgian and Abkhazian vocabulary.